

kterých ze směrů tam vytčených za potřebné i s hlediska, které dle toho, co vyloženo, přichází zde v úvahu, t. j. co do otázky, zda nastala smluvená podmínka výpovědi, po případě co do otázky další, zda žalovaná dodáváním vadného zboží způsobila žalobci škodu i za trvání smluvního poměru, pokud se týče, zda odvolací soud, měl-li snad i v té příčině nějaké pochybnosti, byl by i z toho důvodu zrušil rozsudek soudu první stolice a nařídil doplnění v první stolici, nebo snad podle §u 496 odstavec druhý c. ř. s. sám provedl doplnění, které se mu po případě zdálo býti potřebným. Proto nezbyvá, než aby i tentokrát bylo zrušeno usnesení odvolacího soudu a jemu bylo uloženo, by dbaje právního názoru, vysloveného soudem dovolacím, znova rozhodl o odvolání strany žalované, při čemž bude na něm, aby uvážil, zda se nedoporučuje nařízení nového líčení odvolacího, by stranám byla poskytnuta možnost, aby hledíce k právnímu názoru dovolacího soudu, který také pro ně jest vízící, zaujaly stanovisko k věci, a vytyčily sporné body, závažné ještě pro řízení odvolací. Kdyby snad soud odvolací i nyní pokládal za nezbytné doplnění dosavadního řízení po stránce **s k u t k o v é**, a j e n z t o h o d ů v o d u, nevyslovuje **n á z o r p r á v n í**, by znova odkázal věc do stolice první, bude mu bedlivě uvážiti, zda se nelze obejít bez výhrady právní moci zrušovacího usnesení, která jest na místě hlavně tehdy, když má býti ponecháno dovolacímu soudu, aby promluvil poslední slovo ve sporné a pochybné otázce právní, kdežto přezkum věci po stránce skutkové a tudíž i řešení otázky, zda jest třeba doplnění podkladu skutkového, zpravidla nespadá v obor působnosti nejvyššího soudu.

Čís. 6094.

Opatrovnický soud může i mimo případy, v nichž jest mu to podle §u 254 obč. zák. uloženo za povinnost, zbaviti opatrovníka úřadu. Do postupu jeho lze si sice stěžovati, byl-li však schválen rekursním soudem, nelze z toho vyvozovati zřejmou nezákonnost.

(Rozh. ze dne 4. června 1926, R I 435/26.)

Opatrovnický soud zbavil Dr. D-a opatrovnictví; ježto nepodal odvolání proti rozsudku o neplatnost opatrovancova manželství, ač rozsudek byl opatrovanci nepřiznivým, a ustanovil opatrovníkem Dr. L-a. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Dra D-a.

D ů v o d y:

Stěžovatel jest si toho vědom, že v nesporných záležitostech lze si do potvrzujícího usnesení rekursního soudu podle §u 16 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. stěžovati jenom pro zřejmou nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost řízení, a tvrdí, že napadená usnesení trpí všemi těmito vadami, ale nepodařilo se mu je dokázati. Jenom

v tom dlužno mu přisvědčiti, že nemá ve spisech opory výtka učiněná rekursním soudem Dr. D-ovi, jako dřívějšímu opatrovníkovi, že svým nesprávným postupem v příčině odvolání proti rozsudku ze dne 13. března 1925 hrubě porušil povinnost svého úřadu. Právem poukazuje stěžovatel na to, že Dr. D. oznámil v č a s opatrovnickému soudu podáním ze dne 26. března 1925 své rozhodnutí nepodati proti rozsudku odvolání, jakož i důvody tohoto rozhodnutí, a že nebylo jeho vinou, že usnesení opatrovnického soudu, neberoucí jeho rozhodnutí na vědomost a ukládající mu, by ponechal další vedení sporu vedlejšímu intervenientovi, bylo vydáno teprve 13. května 1925, když odvolací lhůta již uplynula. Nelze také tvrditi, že se v ě d o m ě ocitl v rozporu s opatrovnickým soudem, když 17. května 1925 oznámil procesnímu soudu nesouhlas s odvoláním vedlejšího intervenienta, neboť opačný příkaz opatrovnického soudu byl mu doručen teprve 23. května 1925. V jistém rozporu se spisy usnesení rekursního soudu tedy jest, ten však nedostačuje, by dovolacímu rekursu mohlo býti vyhověno. Podle §u 7 zákona o zbavení svéprávnosti ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák. není opatrovnický soud, vybíraje opatrovníka pro osobu zbavenou svéprávnosti, nijak obmezen, ba ani vázán přednostními právy jinak platnými. Jeho povinností jest pouze, by postupoval se vši možnou opatrností a svědomitostí, maje při tom zřetel jenom na zájem chráněncův. Opatrovník jednou ustanovený nenabývá práva, by podržel tento úřad, záleží výhradně na svobodném uvážení opatrovnického soudu, zda má býti v něm ponechán, či ustanoven opatrovník jiný. Opatrovnický soud může i mimo případy, v nichž jest mu to dle §u 254 obč. zák. uloženo za povinnost zbaviti opatrovníka úřadu, spatřuje-li v tom prospěch chráněncův. Do takového postupu prvního soudu možno si stěžovati, bylo-li však schváleno rekursním soudem, nelze v něm spatřovati zřejmou nezákonnost, jež by mohla býti důvodem mimořádného dovolacího rekursu. Když rekursní soud uznal, že jest v zájmu chráněnce a celé jeho rodiny, by byl zřízen nový opatrovník, který nemá podílu na dosavadních rodinných svárech, není předmětem osobní nevraživosti se žádné strany a může proto svůj úřad zastávati způsobem uklidňujícím a na všech stranách vzbuzujícím důvěru, což se dosavadnímu opatrovníku nepodařilo, a potvrdil rozhodnutí o ustanovení nového opatrovníka, nelze tomuto na volném uvážení zájmů chráněncových spočívajícímu rozhodnutí podle §u 16 nesp. pat. již odporovati.

Čís. 6095.

Sdružením mlýnů v okresní svazy nebylo založeno solidární ručení členů. Majitelé mlýnů, odebravší prostřednictvím předsedy svazu obilí od Státního obilního ústavu neručí mu (Státnímu obilnímu ústavu) za dodávky solidárně, nýbrž Státní obilní ústav (Československý erár) může na nich požadovati zaplacení jen potud, pokud mu vzešly pohledávky proti tomu kterému členu.

(Rozh. ze dne 4. června 1926, Rv. I. 153/26.)